

СРЕДНОЩНИТЕ ЗВЕРЧЕТА

МЕГАН ШЕПЪРД

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Midnight Beauties*

Copyright © 2019 by Megan Shepherd

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2019

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Кристина Малечкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2363-9

*На красавиците и зверчетата – и всички онези,
които още не са намерили мястото си.*

ПЪРВА
ЧАСТ

Глава 1

КРЪВТА БЕШЕ НАВСЯКЪДЕ, ДОРИ ПО косата ѝ. Анук се препъваше през шумата в два размера по-малки гоблински ботуши със златни капси и развързани връзки, чиито странни подметки оставяха кървави следи с формата на размазани сърца. Късите ѝ кожени панталони бяха съдрани. Каdifеният ѝ жакет имаше една дупка в ръкава и две на ребрата. От едната страна беше просмукан с кръв.

Птиците я следваха плътно.

Един гарван я връхлетя от близкия стълб на улична лампа във вихрушка от черни криле, устремявайки се право към ухото ѝ. Ключът му поряза бузата ѝ. Тя заразмахва ръце, за да го прогони, но остриите му нокти се вкопчиха в косата ѝ, или по-скоро в синята перука, която носеше. Тя се свлече върху очите ѝ и я заслепи. Анук я сграбчи и я хвърли – заедно с оплетения в нея гарван – в близката канализационна шахта. После хукна напред.

Към „Рю дез Аман“ номер 18.

Някогашният дом на вещица вече беше неин. Неин дом. Нейно убежище. Или, тъй като принц Ренар беше изпратил крилатите си шпиони по петите ѝ, по-скоро неин затвор. Изпотената ѝ, разрошена от перуката коса полепваше по врата и

лицето ѝ. Друг гарван я нападна в гръб. Ноктите му съдраха дрехите ѝ. Тя се вкопчи в перилата на стълбите. *Само още няколко стъпки.* Гоблините я чакаха в къщата, долепили лица до прозорците, и ѝ махаха да побърза.

Гарванът кацна на рамото ѝ и ноктите му я прободоха през кадифения жакет. Остра болка избухна в цялата ѝ ръка. Анук се олюля на стълбището. Можеше да използва някое заклинание срещу птицата само дето гарваните бяха нападнали първо торбата с необходимите ѝ съставки, наясно, че без нея Анук ставаше също толкова беззащитна, колкото Хубавите туристи, разхождащи се по улицата в магическо неведение за премеждието ѝ.

Тя изпъшка, хвана гарвана за крилото и го задържа с всички сили.

– *Пусни ме!*

Успя да запрати хвъркатата твар към стълбите и преди да е полетяла отново, Анук отвори вратата на къщата, скочи вътре и я затръшна след себе си.

Строполи се на пода, останала без дъх.

Къщата беше защитена с магия, толкова древна, че не се беше развалила дори след смъртта на Мада Витора, за разлика от повечето ѝ други заклинания. Единствено тя държеше Ренар и гарваните му настрана, което, за жалост, означаваше, че Анук трябва да стои *вътре*. През последните шест седмици с Виго и двайсетината Гоблини, оцелели след обсадата на Монтелимар, живееха като затворници. Анук се опита да излезе за първи път два дни след обсадата, за да купи франзели за изгладнелите Гоблини. Гарваните я дебнеха в короните на дърветата. Нападнаха я още на първото стъпало. Анук едва се върна жива.

За втория си опит тя изчака падането на една мъглива нощ, през която не се виждаше и на метър във всички посоки. Този път стигна до десетото стъпало, преди да я забележат. Щяха да

впият нокти в нея и да я завлекат чак до замъка Ид, ако Виго не ги беше замерил с празна бутилка от джин и не бе издърпал Анук в къщата.

Третият път взе ножове. Много, много ножове, скрити по джобове и закачени на колана ѝ. Ала гарваните ловко им се изплъзваха и пак я връхлетяха с нокти, смъртоносни като остриетата им.

Днес си мислеше, че най-накрая ще се получи, че гоблинската дегизировка – синя перука, груби ботуши, кадифен жакет – ще е достатъчна, за да заблуди птиците. Все пак бяха просто пионки на Ренар, слабоумни шпиони.

Но те пак я усетиха.

Успя да направи едва пет крачки.

Откъм фойето се чу тракане. Анук отвори очи. Виго стоеше в коридора, тежко отпуснат на бастуна си. Лицето му бе пребледняло. Беше цяло чудо, че изобщо оцеля, след като загуби поне три литра кръв, но в крайна сметка се оказа по-жилав, отколкото подсказваха черната очна линия и провисналата шапка. През шестте седмици след обсадата се възстанови почти напълно.

– Доколкото виждам, дегизировката не ги е заблудила – каза той.

Анук го изглежда студено.

По мрежестия ѝ чорапогашник и ботушите ѝ се стичаше кръв. Светлокестенявата ѝ коса беше оплетена. Няколко сини кичура от изтръгнатата перука висяха по горните копчета на жакета ѝ. Раните от едната страна на тялото ѝ пулсираха болезнено. Тя се изправи и пристъпи нестабилно напред. Краката я предадоха и щеше да се строполи на пода, но Виго хвърли бастуна и я хвана през кръста.

– Заведи ме в кухнята! – процеди с гримаса тя.

Закуцукаха заедно през просторните коридори на къщата. Подминаха библиотеката и гостната, осеяни със следи от гос-

тите ѝ – разлят чай, оръфани шапки. През вратите надничаха Гоблини с къркорещи кореми и престорени усмивки, прикриващи разочарованието от поредния ѝ неуспешен опит. Едва не се препъна в едно кепче за пеперуди. Виго я заведе в кухнята, където беше пекла хляб през толкова много ранни сутрини и бе мила съдове през толкова много късни вечери. Анук грабна една кърпа, пусна топлата вода и пъхна ръце в мивката. Около нея се надигна пара. Изтърка кръвта и перата от ръцете си, разкривайки нови рани и стари – вече нащърбени белези – от предишните си опити да напусне къщата.

– Да ги превържа ли? – предложи Виго и извади ролка бинт от едно чекмедже.

– Не, аз ще се погрижа! Само ми подай ментата!

Той ѝ връчи саксията с мента и Анук смачка няколко листенца между пръстите си, а после ги гълтна цели. Откъсна кичур изкуствена синя коса от горното копче на жакета си, сложи го върху раната на лявата си ръка и прошепна:

– *Attash betit truk!*

Топла магия плъзна по кожата ѝ, едновременно приятна и непоносимо сърбяща. Кичурът синя коса започна ту да се подпъхва в отворената плът, ту да излиза от нея, зашивайки раната. *Attash betit truk* беше заклинание за зашиване на откъснати копчета, не за затваряне на рани, но истинските лечебни заклинания изискваха по-силна магия от тази на Анук. Когато приключи, шевът, макар и грозен, беше спрял кървенето. Тя съблече ризата си и използва същото заклинание за раната върху рамото си. Виго изкуцука до горния етаж и се върна с един от халатите на Мада Витора. Беше от ефирен шармуз и струваше цяло състояние. За какво обаче ѝ бяха бутикови дрехи на една мъртва вещица?

Анук облече халата.

Кипна вода за чаша успокояващ нервите чай. Не че щеше да

й помогне. Ръцете ѝ трепереха. Коремът ѝ къркореше. Видя отражението си в облия меден чайник. Божичко, какво страшилице! Дисембър ѝ беше направила правдоподобен гоблински грим: златиста очна линия, бледорозови сърца на бузите, черно червило. Сега ружът беше размазан и навсякъде имаше брокат. Изми лицето си в мивката, върза оплетената си коса на конска опашка и чак тогава се почувства почти като себе си.

Виго стоеше смутено до нея.

– Утре ще опитаме пак. Очаква се буря. Ако има пороен дъжд, птиците може и да не дойдат.

– Дъждът никога не им е пречил.

Тя се облегна на кухненския плот и затвори очи. От шест седмици деляха всеки залък стар хляб на двацет и пет части. От шест седмици живееха с Гоблини, които още призори пускаха „Дъ Клаш“ до дупка. От шест седмици гладуваха. От шест седмици се бореха с гарваните.

От шест седмици до нея стоеше куче вместо Бо.

Някога бяха петима – пет зверчета. Сова, куче, котка, мишка и вълк, до един превърнати чрез магия в хора със свои собствени чудатости: Анук, Бо, Крикет, Люк и Хънтър Блек. Сега само Анук продължаваше да бъде човек. Другите бяха прокълнати да живеят в животински облик и всички, освен Бо, бяха затворници в замъка Ид.

Как ли не опита да им помогне. След обсадата на Монтелимар реши да посети Черната гора в Бавария, където в академията, позната като Колибата, обучаваха момичета на магическия занаят – ако бяха достатъчно старателни, успяваха дори да станат вещици. Така щеше да е достатъчно силна, за да върне човешкия облик на Бо, Крикет, Люк и Хънтър Блек – стига последният изобщо да беше сред живите. Щеше да принуди дори принц Ренар да склони глава пред нея.

Беше проучила няколко карти на Бавария. Беше научила

малко немски. Беше заделила ценни вещи, които да продаде, за да си купи билет. Но седмиците подготовка можеха да се окажат напълно безсмислени, при положение че не съумяваше даже да слезе по стълбите.

Тя се стовари на един дървен стол и зарови лице в шепите си. Около нея се вдигна облак прахоляк. В кухнята, както и във всяко друго кътче на къщата, цареше пълен хаос. Навсякъде имаше трохи, шкафовете зееха празни, мръсни чинии се издигаха в плесеняващи купчини, а по печката се виждаха следи от сини сенки за очи. (За последното дори не посмя да попита.) Чувстваше се като единствения възрастен в къща, пълна с деца, въпреки че беше човек едва от година, а Гоблините живееха с векове. Вече не работеше като чистачка, но често грабваше някоя метла, за да замете трохите в коша за боклук. Колкото и трудно да се съжителстваше с Гоблините, те нямаше къде другаде да отидат. Бяха извадили късмет, че изобщо се бяха добрали живи до къщата. Мнозина не можеха да се похвалят със същото. Споменът как Тенпени се превръща в камък, преди да се разбие на прах, пробяга мрачно в съзнанието ѝ.

По плочките се чу тракане и след малко влажна муцуна побутна коляното ѝ. Анук примигна срещу големите кафяви очи, които я гледаха изучаващо. Кучето беше газило в кал и оставяше мръсни следи по пода на кухнята. Тя въздъхна и го почеса зад ушите.

– Знаеш ли, Малък Бо, като момче беше много по-чист. Е, не съвсем, но нека се преструваме!

Като човек Бо имаше сини очи. Нищо в кучето пред нея не ѝ напомняше за приятеля ѝ, може би с изключение на начина, по който килваше глава настрани, сякаш се мъчеше да отгатне мислите ѝ. Какво ли би видял да се търкаля из мозъка ѝ?

Кучето я облиза по носа.

Тя въздъхна и извърна очи към Виго.

– Не можем да продължаваме така, Виго! Погледни Бо! И Крикет, и Люк, и... и Хънтър Блек! Всичките разчитат на мен! – Виго пребледня, щом чу името на Хънтър Блек. За последно го бяха видели да кърви във вълчи облик. Анук надзърна към празния килер. – Да не говорим, че ще умрем от глад, ако останем тук.

Виго загледа горестно килера.

– Опитах се да поръчам пица. Така и не дойде. Ренар явно е докопал даже и доставчиците.

Откъм входната врата долетя внезапен глух тропот и Анук подскочи в стола си. Звукът беше по-тежък от обичайното почукване на врата. Малкия Бо изръмжа и побягна с лай от кухнята.

Дисембър, най-близкото до водач, с което Гоблините разполагаха след смъртта на Тенпени, се провикна от фойето:

– Хм, Анук? Най-добре сла!

Виго прехвърли бастуна в другата си ръка.

– Очакваме ли гости?

– Естествено, че не! – Анук избърса едно петънце кръв от ревера на халата. – Всичките ни познати са или заловени, или мъртви.

Кучето излая по-силно. Виго и Анук се спогледаха. Анук стана и влезе предпазливо във фойето. Десетина Гоблини бяха притиснали лица към стъклото на предния прозорец. Изведнъж къщата сякаш притихна и Анук осъзна, че каквото и да се случваше отвън, беше достатъчно сериозно, та Гоблините да спрат музиката. А те никога не спираха „Дъ Клаш“.

Дисембър извърна лице от прозореца и прехапа тревожно синкавата си долна устна. Пулсът на Анук се ускори. Тя преглътна и тръгна към вратата. Тракането на бастуна спря – Виго беше стигнал фойето.

Анук долепи око до шпионката.

Зад нея Виго се обади:

– Предполагам, че не е пицата.

Глава 2

ВИГО ИМАШЕ ПРАВО. Не беше пицата. Беше точно човекът, когото Анук най-много се бе страхувала да види през седмиците след обсадата на Монтелимар. Принцът на Кралските особи в сянка стоеше на броени стъпки от входната врата, на косъм от границата, отвъд която защитното заклинание не му позволяваше да премине. Носеше черни панталони и сива риза и беше пъхнал ръце в джобовете си заради ноемврийския студ. Бузите му изглеждаха напукани. Очите му лъщяха. Дори без короната хващаше погледа на всички Хубави, които минаваха по улицата.

– Ренар е – обяви Анук.

Острието на гнева започна да я прорязва безпощадно, но спря, когато тя присви око и отново погледна през шпионката. Вгледа се по-внимателно в облеклото му.

– Само с една обувка е.

Виго изръмжа насмешливо.

– Е, да му измръзнат пръстите дано, пет пари не давам! Не може да прекрачи прага ни. Ще изчакаме, колкото е нужно.

Анук не отговори. Възхищаваше се на духа на Виго, но *наистина* ли можеха да си позволят да чакат още? Стените на къща-

та и древното заклинание нямаше да ги спасят от гладна смърт. Анук погледна раната на ръката си, защита с магия и сини косми от перука. Рано или късно гарваните щяха да ги надвият.

– Анук, отвори вратата! – нареди дрезгаво Ренар. – Трябва да поговорим!

Нещо отново изтрополи по вратата и този път, щом надникна през шпионката, Анук видя, че Ренар е останал съвсем бос.

– Е, и това е начин да почукаш – измърмори тя.

Тя огледа близките дървета и покриви за познатата черна сянка на гарваните му, но изглежда беше сам. Върна погледа си към изкривения от шпионката Ренар. Не беше просто превит заради есенния вятър – струваше ѝ се напрегнат, сякаш изправен на нокти, заради някаква невидима заплаха. Сивкавосините му очи изглеждаха празни и се стрелкаха нервно насам-натам. За нейно смайване, онова, което първоначално бе сметнала за арогантно изражение, все повече ѝ заприличваше на страх.

Той пък от какво имаше да се страхува?

Напук на предупредителния глас в главата си, Анук посегна към дръжката на вратата, но Виго отблъсна ръката ѝ, препречи входа с тяло и попита:

– Да не полудя?

– Не можем да останем тук вечно, Виго. Крикет, Хънтър Блек, Люк, Бо – изброи имената им на пръсти. – Всички те разчитат на мен. Не мога да им помогна, ако съм затворена тук. Ренар командва гарваните. Той е единственият ни изход.

Виго също вдигна четири сковани пръста.

– Крикет, Хънтър Блек, Люк и Бо в момента имат опашки. В случай че си забравила, сега основната им грижа е да си душат взаимно дирниците.

Въпреки предупредителния израз на лицето му, Анук го изтика с лакът и преди собствените ѝ нерви да надделят, отвори вратата.

Принц Ренар грейна, когато чу скърцането на панти. За миг мъглявото му изражение се разсея и той впери пронизващия си поглед в нея. Носеше същия шал, с който беше, когато се запознаха – вълнен и сивкавосин като очите му. Пристъпи напред с единия си бос крак. Накуцваше леко. Беше се научил да прикрива факта, че при обсадата на шатото десният му крак бе превърнат в камък. Ходилото му си изглеждаше почти нормално само дето имаше млечнобелия цвят на мрамор.

– Анук...

– Тази къща е защитена със стари заклинания – прекъсна го тя. – Нито ти, нито магията ти можете да влезете без покана. Още в Монтелимар ти дадох отговора си. Ти превърна приятелите ми в животни и ги затвори в клетки. Ако си търсиш принцеса, търси другаде! А твоите *mauvais** гарвани – да вървят по дяволите! Отпрати ги, където и да са се скрили!

Тя отново плъзна поглед по покривите.

– Сам съм.

– Нападат ме всеки път, когато напусна къщата. – Скръсти ръце, за да прикрие белезите си. – По твоя заповед, предполагам!

От обсадата беше минал месец и половина – от октомври до края на ноември. Студът вече превземаше улиците и изсмукваше живеца на града. При последната им среща принц Ренар ѝ предложи да стане негова принцеса. Какво ли виждаше, като я гледаше сега? Принцеса ли? Или просто рошаво момиче с боси крака и оголено лице, с лекета по халата и несръчни сини шевове по ръката?

Поне и той беше бос.

А очите му имаха този странен израз. Като в мъгла.

Той свъси вежди, щом забеляза раната на ръката ѝ, закърпена набързо с грешната магия, и разтвори устни.

* Зъл, злонамерен (фр.). – Б.р.

– Ранена си...

Пристъпи напред.

– Стой настрана!

Ренар спря.

– Ръцете ти. Врата ти. Не очаквах гарваните да те наранят. – Анук се изсмя студено, но той поклати глава. – Наистина! Кълна се! – Беше толкова вгълбен в нещо, че раните ѝ го хванаха неподготвен. – Не очаквах да... ние толкова лесно се лекуваме. Кръвта и раните са нищо. За да привлече вниманието на някой Гоблин, предпочитам да му извадя окото, вместо да го викам по име. А той просто ще свие рамене и ще си го сложи отново. Не знаех, че гарваните ми могат да ти навредят *толкова* сериозно.

Де да ѝ беше под ръка якето на Фостин. Де да можеше да скрие белезите си под ватираната му червена коприна с бродерия на митично същество с пера и дълги нокти.

– Позволи ми да залича белезите ти! Нека ти помогна!

Тя се дръпна.

– Както помогна на приятелите ми?

– Приятелите ти са в безопасност при мен.

– Дори Хънтър Блек?

Принц Ренар бръкна в джоба на панталона си и извади малко кръгло седефено огледалце, трептящо от магия.

– Виж сама!

Тя изсумтя.

– Трябва да си *foi**, ако си въобразяваш, че бих се пресегнала отвъд защитното заклинание.

Той въздъхна високомерно, но все пак остави огледалцето на земята и отстъпи на няколко крачки. Сърцето ѝ препускаше бясно. Пак можеше да е капан. Но ако Хънтър Блек наистина беше жив...

Анук пристъпи бързо напред, грабна огледалото и отскочи

---

* Луа (фр.). – Б.р.

задъхано назад. Ренар не помръдна от мястото си. Тя погледна предпазливо в огледалото. Стъклото му не отразяваше лицето ѝ. Вместо това Анук видя в облата му сребърна рамка три клетки. В едната имаше мишка, във втората – котка, а в последната лежеше вълк с прецизни шевове по гърлото, несъмнено направени от някой опитен в лечебната магия. От принц.

Сърцето ѝ подскочи от радост.

Хънтър Блек беше жив.

Така се беше втреничила в животните, че не усети кога Ренар се е приближил.

– Нещата се промениха, Анук.

Сърцето ѝ заседна в гърлото. Тя сви пръсти около огледалото. Сведе присвитите си очи към краката на Ренар на броени сантиметри от границата на заклинанието. Всичките ѝ сетива бяха изострени *докрай*. Ала в гласа му наистина се долавяше трепет. Очите му изглеждаха изтерзани. Лицето му си оставаше все така съвършено, разбира се. С гладка кадифена кожа. Анук обаче беше живяла достатъчно дълго в дома на вещица, че да прозира отвъд съвършенството. Кожата му имаше странен блясък. Струваше ѝ се твърде свежа, почти нова. Беше зървала същия блясък върху тази на Мада Витора всеки път, когато вещицата се изцеряваше след битки с други вещици. Мада Витора умееше да възстановява разкъсана кожа, счупени кости и липсващи пръсти, но не можеше да прикрие въпросния блясък. Сериозното лечение, което Ренар явно си беше приложил, означаваше, че плътта му е била съдрана почти до кост.

Анук се извърна към прозореца. Виго и Гоблините бяха сплескали лицата си в стъклата, за да виждат по-добре. Обърна се напред и заслиза бавно по стълбището, вдигнала гордо брадичка, докато двамата с Ренар не се озоваха на едно стъпало разстояние от двете страни на магическата граница.

– Какво ти се е случило? – попита го тя.

Принцът сякаш се изненада, че е прозряла отвъд магията му. Докосна с пръсти лъскавото парче кожа, което започваше под едното му ухо и се спускаше надолу, отстрани на шията му. Плътта там беше по-гладка от останалата, като че ли бе заздравяла доста трудно.

– Лондон. Случи ми се Лондон.

Тя примигна недоумяващо.

– Лондон?

Все едно говореше за друг свят.

– Докато двамата с теб бяхме заети един с друг в Монтелимар, Кралските особи в Лондон започнаха да се изпаряват. Първо принц Максим, после лейди Имоджен, а накрая и всички от Двора на островите. Впуснах се в разследване на случая. Изчезнали са безследно.

Той отново докосна гърлото си и потръпна от някакъв мрачен спомен.

Анук сви демонстративно рамене.

– Моите проблеми са тук, в Париж. Имам си достатъчно, благодарение на *теб*. Защо да ме е грижа за Двора на островите?

– Защото, колкото и да ме мразиш, колкото и жестокости да си причинихме един на друг, дори колкото и да се тревожиш за съдбата на приятелите си, всичко това е нищожно, в сравнение с онова, което току-що видях.

Гласът му отново затрепери. И то не само от страх. Под съвършената си коса и съвършеното си лице принцът беше дълбоко измъчен.

Анук присви очи.

– Разполагаш с две минути, преди да затръшна вратата в лицето ти.

– Затвориха града – заобяснява припряно той. – Оксфордското сестринство. Същите вещици, които прогониха приятелите ти Гоблини. Направили са гранични заклинания, които

не позволяват на никое живо магическо същество да влиза или излиза от Лондон.

– Така като гледам, ти си се измъкнал цял-целеничък.

Той се изсмя дрезгаво, а сетне очите му придобиха онзи кръвнишки поглед.

– Всъщност на две парчета. Направиха заклинанието точно когато влязах в порталния асансьор. Виждала ли си някога човек, разсечен надве? Мисля, че никога през живота си не съм изпитвал такава болка. Не ми беше лесно да се събера отново.

Ренар пак докосна странната лъскава кожа на врата си.

Анук продължи да го гледа недоумяващо.

– Разсекли са те *надве*?

Той щракна небрежно с пръсти.

– Важното е, че по-голямата част от мен се оказа от правилната страна на асансьора, в Париж. Но нещата, които видях, Анук... Със сигурност си забелязала наплива на технологии през последните няколко седмици. Градът е заринат от тях. Всички Хубави в Париж са забили лица в някое ново устройство, докато в джобовете им пиука друго.

Анук погледна назад към гоблинската им публика, замъгляваща прозорците с дъха си. Малкия Бо също беше долепил влажен нос до стъклото. Тя самата от седмици седеше край същия прозорец, дебнейки за пробив в редиците на гарваните. През това време чуваше обичайното дрънчене на велосипедни звънци и шумоленето на обувки през купчини опадали есенни листа, но действително все по-често долавяше и разговори по мобилни телефони. Подкасти. Тийнейджъри, щракащи на таблетки. Жуженето на дроновете, с които фотографите снимаха града от небето.

– Да, може да се каже! Мобилни телефони, такива неща?

– О, много повече от това! Вещиците са отприщили технологии, които От все още не беше склонен да разкрие. Клонира-

не. Макророботика. Времева относителност. Да не изброяваме повече. Магията и технологиите са взривоопасна смес, както несъмнено знаеш. Вещиците от Сестринството също го знаят. Предвидили са, че резкият бум на технологиите ще предизвика хаос в лондонските магически среди, докато те, на свой ред, се възползват от факта, че вниманието им е насочено другаде, за да откраднат силата на Двора на островите. Само дето не са успели да овладеят суматохата, която са породили. Безразсъдната употреба на времева относителност отвори из града дупки, в които времето е изпаднало в омагьосан кръг. От небето валят клонирани жаби. Нововъведенията в оптиката се оказаха недомислени и доведоха до създаването на двойни луни. Тоновете въглищни отпадъци от роботиката образуват черни дъги.

Анук се взираше смаяно в него. Черни дъги?! Двойни луни?!

– Няколко лондонски Хубави влязоха в една времева дупка пред очите ми и не се върнаха – добави тихо той и погледът му просветна. – Цели семейства се задушават от черен пушек. Ученици полудяват заради двете луни. Не съм единственият, разсечен от заклинанието на вещиците – просто само аз успях да се събера отново.

Анук се сети за вълшебната приказка, която Люк ѝ бе разказвал: „От бял – червен“. Имало едно време – в кралство край побелели от солените води скали, наречено Бял бряг – няколко процъфтяващи града, които търгували помежду си с находчива мисъл и безпристрастност. Най-северният, Косу, бил владение на красив крал. Един ден от вълните излязла морска вещица и се влюбила в него, но когато той ѝ казал, че сърцето му принадлежи на друга, вещицата проклела града му да загине от чума. Владетелите на другите градове по Бял бряг не посмели да му помогнат, затова всички обитатели на Косу били погубени от болестта. Заразата обаче не спряла дотам, а плъзнала по съседните градове. Черната смърт ги загробила един по един и ве-

кове наред наричали кралството Червен бряг. Стотици години по-късно още плашели децата с предупредителни стихчета като това:

*Покосени градове
като житни класове –
От бял – червен,
От бял – червен!
Момиче кашля, момче кърви,
За да не умреш и ти,
вещицата обикни!*

Ето защо беше дошъл Ренар. Лондон бе изпаднал в беда и те нямаха право да наблюдават трагедията от разстояние. Трагедията, също като злото, често се разпространяваше като горски пожар.

– Разбираш ли ме? – попита я Ренар.

– Досега се борехме за животите ни – пророни тя. – Сега трябва да се борим за света ни.

Той кимна мрачно.

– Не мога да надвия Оксфордското сестринство сам! Нито пък ти! – В очите му проблясна нещо като горест. – Короната ме нагърбва с тежки решения. Като например кога да задържа властта и кога да я предам. Уморен съм, Анук. Уморих се от тайните войни за магия. От кръвни вражди с вещици и другите дворове. Време е да ги оставим в миналото. Властта се задържа твърде дълго в грешните ръце. С теб вече имаме обща цел. И двамата ни чакат тежки дни.

Тя примигна учудено. Бил се уморил от управлението?

Досега не се беше замисляла какъв е животът на хора като него, владеещи цялата сила на света. Макар и на няколко века, в момента Ренар беше просто млад мъж, дошъл бос на прага ѝ

да я моли за помощ, признавайки, че властта му е незаслужена, че принадлежи на Гоблините, зверчетата и дори на Хубавите.

Тя се облегна на парапета, зачудена дали да му повярва. Имаше и по-лоши неща от принц, който я молеше за помощ. Всъщност с удоволствие щеше да го погледа как се моли.

Глава 3

АНУК ВИРНА БРАДИЧКА.

– Сериозно ли говориш? Че властта трябва да премине в други ръце и си готов да направиш необходимото, за да се случи?

– Кълна се! – отвърна Ренар.

Тя вдигна вежда. Не беше толкова глупава, че да повярва в готовността на една Кралска особа да се откаже от трона си, но щеше да поиграе играта му, ако така можеше да се освободи от къщата.

– Не мога да ти помогна, като седя тук, приклепена и примряла от глад.

– Да ти уредя ли пир?

Тя впи изпитателен поглед в него.

– Трябвам ти, защото съм способна да правя магии без последиствия. Но само ме виж! Погледни белезите ми! Използвах заклинание за зашиване на копчета, за да затворя ето тази рана. Толкова мога! – Този път реши да не крие ръката си. – Не се ли зачуди поне веднъж защо толкова пъти се опитах да избягам оттук? Да се измъкна от гарваните ти? – Очите ѝ присветнаха гневно. – Мъчех се да стигна до Колибата.

- Шварцвалд? – изсумтя той. – Това е лоша идея!
- Там превръщат Хубави във вещици.
- Там превръщат Хубави в мъртъвци. Не, невъзможно е!

Няма да го позволя!

Пулсът ѝ запрепуска. Не смееше да го погледне в очите от страх, че ще я прочете като отворена книга – ще долови, че е чувала историите, че знае какви са рисковете и е достатъчно ужасена от мисълта за тях.

– Трябва ми силна магия, Ренар. Вещерска магия. Без нея не мога да превърна Бо, Крикет, Люк и Хънтър Блек обратно в хора и не мога да се боря срещу Оксфордското сестринство.

Той се намръщи.

– Не си ходила в Колибата. Аз съм ходил. Кралски особи от близките кралства пътуват дотам всяка зима, за да гледат как невинни момичета умират във Въгленните ями.

– Знам за Въгленните ями.

– Може да си чувала за тях, но историите бледнеят пред реалността. Церемонията трае три дни. Предходната вечер вдигаме пир в чест на момичетата, които ще рискуват животите си, а на сутринта палим сините огънове и посрещаме ученичките подред. Шансовете им са нищожни. През повечето години оцелява само една на десет. Понякога нито една. Огънят ги поглъща с такава мощ, че дори костите им не остават. А знаеш ли какво правим ние през това време? Пием вино. Похапваме марципанови сладки. Защото сме наблюдавали смъртта на толкова много момичета, Анук, че вече не ни прави впечатление. Интересуваме се само когато някое от тях оцелее, защото нея можем да я използваме. Всяко кралство ламти за предаността на нова вещица.

Анук проследи с пръст шева на ръката си. Колкото и нескопосан да беше, поне вършеше работа.

– Шансовете ми са не по-лоши от тези на другите момичета.

Дори по-добри. Вече знам някои номера и шепоти.

Той се поколеба, но накрая поклати глава.

– Магията няма да те спаси от Въгленните ями. Не е толкова лесно. Може би, ако беше учила в Колибата няколко години, или поне месеци... Но зимата започва след шест седмици. Невъзможно е!

– Разправяха, че било невъзможно някакво си зверче да прави заклинания. Също и че било невъзможно да се опълчиш на Мада Зола в Монтелимар. – Тя изви вежда. – Май трябва добре да си помислиш дали тази дума е подходяща.

Ренар пристъпи толкова близо до нея, колкото му позволяваше защитното заклинание.

– Ела с мен, Анук! Лично ще те обучавам!

Той ѝ подаде ръка. Същата ръка, затворила приятелите ѝ в клетки.

Нейните се свиха в юмруци до тялото ѝ.

– Не! Този път аз ще диктувам правилата на сделката. Връщаш ми приятелите. Отпращаш гарваните си. Осигуряваш ми безопасно пътуване до Колибата. Ще мина през Ямите и ще оцелея. Чак тогава, след като стана истинска вещица, ще ти помогна с Лондон.

Той заснова бавно напред-назад. Мраморният му крак стържеше по каменното стъпало.

– Обичам сделките – заяви накрая. – Ала ще ти изложа и моите правила. Държа трима от приятелите ти зверчета, така че ще ти предложи три уговорки. Ако Виго и гостите ти Гоблини тръгнат с мен като гаранция, ще освободя Люк и ще го превърна в човек. Ако станеш вещица и се закълнеш във вярност на моето кралство, ще освободя Хънтър Блек и ще го превърна в човек. Ако се съгласиш да станеш моя принцеса, ще освободя Крикет.

– И ще я превърнеш в човек?

– Дотогава ще си вещица. Ще притежаваш достатъчно сила да я преобразиш сама.

Анук присви очи насреща му, като издирваше уловката в думите му.

– Защо държиш да ти бъда принцеса? Не е нужно да сме женени, за да си сътрудничим.

Очите му пробляснаха.

– Кралските сватби са рядко явление. Когато се състои такава, всички Дворове са длъжни не само да изпратят своя делегация, но и да изпълнят една молба на младоженците – Нукте Пакс. Нещо като сватбен подарък. За да постигнем целта си, ще ни е нужна помощта на другите Кралски особи. А законът ги задължава да изпълнят молбата ни.

– Политическа уговорка, значи! – Тя се поколеба. – И нищо повече?

За миг помежду им се спусна тежко мълчание.

После Ренар изкриви устни в полуусмивка.

– Да кажем, че няма да изисквам нищо повече от теб, но положението ще подлежи на преговори.

– Ако си въобразяваш, че ще получиш дори целувка от мен, жестоко се лъжеш! Стриктен политически съюз, с цел привличане помощта на Кралските особи обаче... това вече е възможно. – Анук надникна към прозореца, където кучето продължаваше да притиска нос към стъклото. – И няма да ми попречиш да превърна Бо в човек, ако стана вещица?

Той изсумтя подразнено.

– Щом се налага!

Тя се замисли. От другата страна на прозореца Виго клатеше глава и мърмореше нещо – по устните му прочете: *Не, глупачке, каквото и да ти предлага, кажи не!* Но Виго не знаеше, че Оксфордското сестринство е откъснало Лондон от света и следващата му жертва щеше да е Париж. Виго не беше надзървал в

най-тъмните кътчета на сърцето ѝ и не знаеше колко е жадна за вещерска магия. Колко се *нуждае* от нея.

Ренар впи настойчив поглед в Анук.

– Е?

– Добре! – отвърна тихо тя.

– Добре? – За миг по лицето му пробяга приятна изненада, но той побърза да я прикрие с надменната си маска. После кимна с брадичка към огледалото. – Тогава го задръж.

– За да ме шпионираш?

– Да, точно така, и не се прави на учудена. Трябва да съм сигурен, че изпълняваш своята част от уговорката. Като те виждам през огледалото, ще знам кога си стигнала до Колибата. В замяна и ти ще можеш да следиш дали изпълнявам моите уговорки. А ако изпаднеш в беда, ще можеш да ме повикаш чрез него.

– И да те моля за помощ? Предпочитам някой асансьор да ме разреже надве.

Той видимо потръпна.

– Не бъди глупава, Анук. Приемай помощ, когато ти се предлага. Мислиш ме за свой враг, но не съм. – Той се приведе към нея толкова близо, колкото му позволяваше защитното заклинание. – Внимавай! Наоколо върлува тъмна магия.

Без да каже нито дума повече, той тръгна по „Рю дез Аман“, като накуцваше леко. Анук го изчака да се скрие зад ъгъла, преди да пхне огледалцето дълбоко в джоба на халата си, където Ренар можеше да гледа само коприна.

– Навсякъде върлува тъмна магия – прошепна на себе си.

Виго я чакаше във фойето с ръце на хълбоците и намръщена гримаса.

– И три думи не биваше да му обелваш! – нахока я той. – Ос-

вен ако не бяха *Va te faire foutre**.

– Това са четири думи.

– Все тая!

Тя махна невъзмутимо пред угрижената му физиономия. При мисълта за сключената сделка гърдите ѝ се стегнаха от нервно напрежение.

– Ще отзове гарваните си.

Виго вдигна подозрително вежда.

– Какво означава това?

– Означава, че трябва да си стегна багажа.

Преди да е станала свидетелка как нова вълна от трвога се разлива по лицето му, Анук хукна към стълбите, следвана плътно от Малкия Бо. Вземаше по две стъпала наведнъж. Усетил вълнението ѝ, Малкия Бо ласеше, докато търчеше след нея. Далеч зад тях се чуваше глухото тракане на бастуна на Виго. Докъде се простираха знанията ѝ за Черната гора? До наученото от картите в библиотеката и приказките на Люк: замъци, скътани в планински долчинки, дървета – високи, колкото блокове, вълци, елени и мечки, умопомрачени принцове, удавени в езера. В никоя от книгите на Мада Витора не пишеше нищо за древна академия в дълбините на гората, на място, където винаги се сипеше сняг и момичетата така копнееха за магия, че бяха готови да умрат за нея.

– Анук, спри, за бога! – провикна се Виго откъм стълбището. – Намали темпото, инвалид съм!

Тя влезе в библиотеката и извади дебелия купчина карти. Разгърна няколко на пода и проследи с пръсти маршрута от Париж до едно отдалечено кътче на Германия, който изискваше пътуване с влакове и таксита и километри вървене пеша. Малкия Бо махаше с опашка толкова силно, че отвя няколко хвърчащи листове. Анук улови единия, на който Люк беше нарисувал

* Майната ти (фр.). – Б.р.

с въглен дървета и снежни виелици – сцена от приказката „Замръзналият лабиринт“, чиято героиня, гоблинско момиче, не се вслушала в предупрежденията на семейството си и навлязла в Черната гора, защото дочула слухове за замък, пълен с лакомства.

– Гоблините знаят, че не бива да припарват до Черната гора – беше ѝ обяснил Люк. – Там върлува тъмна магия. Както и древни същества, странници от външния свят.

– Какви същества? – беше любопитствала Анук.

– Същества, които обичат студа и най-вече момиченца, залутали се в гората. Помагат на загубени пътници да излязат от дъбравите, но в замяна искат нещо от тях. Неслучайно момичетата, които изобищо се добират до Колибата, са съвсем малко. Каквото и да правиш – бе я предупредил Люк, – не им позволявай да те целунат!

Анук беше направила гримаса.

– Защо, какво става тогава?

– Нищо хубаво!

Споменът я накара да прехапе долната си устна. Ако Люк беше довършил разказа си, сега можеше и да има по-добра представа в какво ѝ предстои да се забърка.

Виго най-сетне стигна до библиотеката, задъхан от усилието.

– Не бива да се доверяваш на Ренар! – възрази той, попивайки потта от челото си с ръкав.

– Нямаме друг избор!

– А аз какво да правя през това време: да си стоя тук и да обслужвам цяла къща с Гоблини?

Вълнението ѝ помръкна.

– О... да! Ами всъщност му обещах, че с Гоблините ще поживеете в замъка ИД.

– Съгласила си се да ни дадеш за заложници?

– Виждал си кухните на замъка ИД! Всеки ден ще си угажда-

те с печени прасенца и петифури. Не бих го нарекла мъчение.

Очакваше Виго да замърмори, че Ренар им е враг, да започне да кръстосва мелодраматично из библиотеката, но вместо това върху лицето му надвисна плашещо спокойствие.

– Не ти казах едно нещо за Шварцвалд.

Тя вдигна вежда.

– Ходил си там?

– Да, веднъж като момче с Мада Витора. – Той потрепери при спомена. – Колибата е ужасно място, пълно с отчаяни момичета. Някои умират от студ, докато я търсят в гората. Онези, които се добират до нея, нямат кой знае колко по-голям шанс да оцелеят. Предполагам, че си чувала за Въгленните ями? Представяват чудновати дупки с въглени, толкова нагорещени, че повечето момичета дори не изгарят, щом се опитат да ги прекосят – направо изчезват. Само писъците им остават. В годината, когато ходихме да гледаме изпитанията, всички ученички загинаха. Нито една не стигна до другия край на ямата. После месеци наред ме преследваха кошмари.

Малкия Бо отпусна брадичка на коляното ѝ. Тя сложи ръце върху главата му, за да укроти треперенето им.

– Свикнала съм с кошмарите. Пък и няма да съм сама. Ще взема Малкия Бо със себе си.

Виго изсумтя.

– Едно куче няма да те спаси от опасностите, които те чакат в Бавария.

– Струва ми се, че подценяваш кучетата.

Вятърът брулеше последните окапващи есенни листа в прозорците. Скоро идеше зима. Анук стана и отиде да погледне навън. Групичка млади Хубави стояха на ъгъла на улицата, свели глави над устройства, които обливаха лицата им със злокобно електрическо сияние. Над тях бръмчаха дронове. Ренар имаше право – технологията се разпространяваше бързо. Ако не наме-

реха начин да я възпрат, дали магията нямаше да изчезне, преди тя да е успяла да я овладее? Дали От щеше да просъществува без магия? А зверчетата?

*Покосени градове
като житни класове –
От бял – червен,
От бял – червен...*

Студен нос се притисна в нея и напрежението ѝ веднага поутихна. Тя коленичи, за да погледне Малкия Бо в очите.

– Бо, там ли си? – прошепна.

Малкия Бо килна глава настрани и за момент като че ли наистина щеше да ѝ отговори, но накрая просто се почеса по ребрата с единия си заден крак.

Анук въздъхна.

Виго скръсти сприхаво ръце.

– Ако с кучето ти сте приключили задушевния си разговор, ще бъдеш ли така добра да ми споделиш решението си?

Тя се поколеба.

– Каж ми, че нямаш намерение да изпълниш уговорката си с онзи *imbicile**, Анук!

– Ами...

– Каж ми, че не си *complètement fou***!

– Хм...

Той простена към тавана и изруга така, че дори вещица би се изчервила.

– Ще се убиеш и ще ме оставиш да се грижа сам за Гоблините.

Същата вечер Анук отстъпи назад, за да огледа багажа, кой-

* Малоумник (фр.). – Б.р.

** Напълно полудяла (фр.). – Б.р.

то беше струпала на леглото. Карти. Кожено палто с качулка. Кухненски нож. Малко твърдо сирене и наденички, които Гоблините някак не бяха открили. Повечето неща се събраха в джобовете на якето ѝ на Фостин. Станеше ли вещица, щеше да ги превърне в бездънни магически торби, но засега си оставаха обикновени джобове и се издуваха от всичко, което беше натъпкала в тях.

– Нали ще минеш да си вземем довиждане? – попита Виго иззад гърба ѝ.

Тя се обърна към него.

– Не и с Гоблините. Те вярват, че сбогуванията носят лош късмет. С теб – на всяка цена!

Анук му се усмихна.

Виго ѝ отвърна с половинчата усмивка. Въпреки че живееше под един покрив и считаха една и съща жена за своя майка, така и не се бяха сприятелили. Никога не си беше представяла, че някой ден ще има ново семейство с Виго, но ето че се беше случило. Сърцето ѝ се сви.

– Нали ще се грижиш за тях? – попита го и кимна към долния етаж, откъдето се носеше рок музиката на Гоблините. – В замъка Ид ще им трябва защитник.

– Бих казал, че съм способен да опазя шепа Гоблини. Поне докато се върнеш. – След кратка пауза добави: – Ще се върнеш, нали?

– Ще се върна – обеща му тя и го прегърна.

Плетената му шапка я боцкаше, но не ѝ пречеше. Виго винаги щеше да е като любимата си шапка – леко дразнещ, леко налудничав, но и леко симпатичен.

Той ѝ отвърна със скована, но сърдечна прегръдка.

– Пази се от другите момичета в Колибата. Там не цари безгрижен дух. Сигурна ли си, че можеш да я намериш?

Анук се разрови в единия си джоб и накрая извади малко

парче от резбован рог с отчупен връх.

– Нося си това. Парче от омагьосан часовник. Херцог Каролинг го дал на Мада Витора, а тя го криеше в едно чекмедже. Намерих го, докато прибирах изпраните ѝ дрехи. Направен е от рог на лос от Черната гора и останалата му част до ден-днешен се намира в Колибата. Ако Бо го бива за куче, ще успее да ни отведе до академията, следвайки мириса му.

Върна парчето рог в джоба на якето си, при огледалцето от Ренар, което беше леденостудено на допир.

– Успех, пухче прах! – пожела ѝ Виго.

– Пази се, ясно? – отвърна му тя. – И гледай да не правиш глупости.

– Аз ли? Никога!

Слязоха на долния етаж. Тя отвори вратата. Малкия Бо я следваше, мълчалив и предан. За пръв път от седмици двамата прекрачиха границата на защитното заклинание и поеха по улиците на града.